

Tårevæsken indeholder det antibakterielle enzym *lipozym*.

Side 269 viser de seks muskler, der styrer øjets egne bevægelser.

Muskels navn	Innervation	Function
Orbicularis oculi	Nervus facialis (VIII)	Lukker øjet
Levator palpebrae superioris	Nervus oculomotorius (III)	Åbner øjet
Rectus superior	Nervus oculomotorius (III)	Drejer øjet opad og medialt
Rectus inferior	Nervus oculomotorius (III)	Drejer øjet nedad og medialt
Rectus medialis	Nervus oculomotorius (III)	Drejer øjet medialt
Rectus lateralis	Nervus abducens (VI)	Drejer øjet lateralt
Obliquus superior	Nervus trochlearis (IV)	Drejer øjet nedad og lateralt
Obliquus inferior	Nervus oculomotorius (III)	Drejer øjet opad og lateralt

Hornhinden er en del af den ydre kappe, den består af bindevæv og et lag epitel; indeholder ingen kar og er gennemsigtig, fordi bindevævslaget er ekstremt regelmæssigt. Cornea fortsætter bagud i sclera, der er den hvide del af øjet. Sclera indeholder mange kollagene og elastiske fibre. I sclera er disse ikke regelmæssigt orienterede, hvorfor sclera er ugennemsigtigt. Sclera danner en beskyttende hinde mod øjets indre og er fæstningssted for øjets egne muskler (de fire rectus-muskler og de to obliquus-muskler). Sclera perforeres bagtil af kar og nerveforsyningen til det indre øje. Sclera går uden ændring over i dura mater omkring n. opticus.

Øjets linse kan via kontraktion af m. ciliaris ændre form, hvorved øjet kan fokusere/akkomodere.

Iris udvides ved Sympaticus, kontraheres ved Parasympaticus.

Retina sidder på den indre kappe, på indersiden af øjet. Her sidder fotoreceptorerne, der er i forbindelse med nervus opticus. Receptorerne sidder i det pigmenterede epithellag og er i synaptisk kontakt med øjet bi-polære neuroner, der igen er forbundet med gangliaceller, der går ind i selve nervefibren til nervus opticus, se evt. Langerman s. 383; eller Hole s. 272.

Det pigmenterede lag i bunden af nervelaget i øjet absorberer lyset, således at det ikke reflekteres i øjet og dermed forstyrrer billedannelsen.

Lyset passerer gennem øjets væske, den vitrøse humor, til retina, hvor billedet fokuseres "på hovedet". Billedet vendes om i syns cortex, der ligger i occipitallappen.

Stavene er flere hundrede gange mere lysfølsomme end tappene. Stavene danner mere generaliserede billeder, fx omrids, kontraster - og er farveløse. Tappenes fibre konvergerer og danner på denne måde skarpe billeder; tappene "ser" i farver.

Begge typer fotoreceptorer indeholder retinal i forbindelse med et protein. Proteinet i stav-typen er *rhodopsin*, mens der findes tre typer i tap-typerne; der er én for hver grundfarve, blå, grøn og rød.

Ved lyspåvirkning nedbrydes rhodopsin til opsin, der er farveløst, og til retinal, der er dannet af Vit A. Ved lyspåvirkning er stavenes aktivitet således *nedsat*, og farvesynet dominerer.

Ved mangel på vitamin A dannes der for lidt rhodopsin; og lysfølsomheden for de sort-hvide nuancer nedsættes. Det er baggrunden for *natteblindhed*.

Nervefibrene fra de mediale sider i synsfeltet krydser over til modsatte side i chiasma opticus.